

gamle Fader, Anders Jørgen; men baade i Hjemmet og omkring i Sognet kaldtes han aldrig andet end „Gutten“, et Navn, som Emanuel havde givet ham allerede ved hans Fødsel, og hvis Fjældklang alle havde fundet et saadant Behag i, at hans Døbenavn efterhaanden var gaaet helt i Glemme.

Ved Synet af Vatlappen under hans Hueklap udbrød Emanuel:

„Hvad er det, min Ven? . . . Har det nu været galt fat med Øret igen?“

„Ja — lidt,“ svarede Drengen sagte og næsten som skamfuld.

„Det er dog ogsaa rigtig kedeligt med det Øre. Men det er vel ikke noget videre — hva’?“

„Nej, det er helt forbi nu . . . jeg kan slet ikke længer mærke noget.“

„Naa, det var Ret, min Dreng! Lad mig se, du er en kæk Gut og ikke gi'er dig over for saa lidt. Skrællinger — véd du nok — bliver aldrig til noget her i Verden . . . ikke sandt?“

„Jo.“

„Og saa husker du jo nok, at vi i Dag skal køre til Mølle efter Middag. Vi to har skam ikke Tid til at være syge . . . vel?“

Ude paa Vejen var Hansines Strikkepinde